

I UVOD

U ovom radu govoriće se o sistemskom definisanju ličnosti i potrošača kao ličnosti kroz istorijsko-filozofski i savremeni pogled na svijet.

To znači, da se polazi od istorije i filozofije, njihovih definicija i suštine koja nas vodi u dalju nauku, dalje istraživanje i razmatranje važnih već pomenutih pojmova. Proučavajući o filozofiji doći ćemo do još jednog važnog pojma, od kojeg sve potiče a to je sistem. Sama filozofija je jedan sistem sa svim svojim elementima, kao pratećim obilježjima tog pojma. Međutim, iako je filozofija široka kao sistem, od kojeg sve potiče, i u koji se opet vraćamo, postoji još jedan sistem, velik i dovoljno uređen, a opet nedovoljno uređen. Dakle, riječ je o svijetu i životu. Tu u tom velikom prostranstvu bitna je jedinka, ličnost u svom svom sastavu, jedinka kao osnovna jedinica analize. Pojedinaac i ličnost se posmatra sa dva aspekta, dovodeći i jedan i drugi aspekt u korelativnu povezanost i uzročno-posljedične veze.

Dakle, sa jedne strane se posmatra ličnost u psihološkom smislu, osoba sa svojim psihološkim karakteristikama, a sa druge strane, posmatra se ista ta ličnost, ali sa aspekta marketinga, odnosno ponašanja ličnosti u ulozi potrošača.

Naime, ponašanje potrošača je od izuzetnog značaja za cjelokupan sistem, i istraživanje u oblasti menadžmenta i marketinga, jer analizirajući ponašanje, različite teorije, te aspekte zadovoljenja potreba samih potrošača, dolazi se do zaključaka i rezultata koji pomažu cjelokupnom sistemu poslovanja, bilo da je riječ o velikim preduzećima, ili sa druge strane malim firmama koje se utrkuju na poslovnom tržištu. I na kraju, vraćajući se osnovnim vrijednostima u svijetu. Pokušaćemo da promatramo savremeni aspekt cjelokupnog svjetskog poretka, u kojem ta ista jedinka ostvaruje sebe kroz vrijednosti i nevrijednosti svijeta, te kao ličnost u svom sastavu i kao potrošač u području marketinga ali i samog života.

II ISTORIJA FILOZOFIJE I NJEN ZNAČAJ ZA FILOZOFIJU

Filozofija je nastala iz riječi Filein- što znači voljeti i Sofija- što znači mudrost. To je ljubav prema mudrosti, ali ne ljubav prema bilo kakvom znanju, nego prema onoj vrsti znanja koja obuhvata prve principe, na osnovu kojih se mogu dokazati sva druga znanja. Vrhunac kulture i razvoja prouzrokovao je poseban razvoj filozofije u razdoblju između VII i VI vijeka p.n.e, kod starih Grka. Grci su filozofe nazivali mudrim ljudima, a kasnije je taj termin dobio određenije značenje, predstavljajući ljude koji tragaju za istinom.

O filozofiji najviše i najtemeljnije govori njena istorija. Istorija filozofije, prije svega, govori da filozofska djela kao što su ideje i shvatanja, ne mogu biti zamjenjene novim, kao što je to moguće u tehnicama, pa se zaključuje da je filozofija bliža umjetnosti nego tehnicama. Cjelokupna filozofska kultura je izrazito istorijska. Sam Hegel je pisao da je istorija filozofije veoma značajna, ako se njen predmet shvati kako treba, ali i u slučaju da se shvati suprotno i dalje je njen značaj veliki.

Veliki je period mitskog i realnog raspravljanja o prirodi, fizisu kao jedinstvene, cjelovite i povezane tvorevine svih bića, o osnovi svega postojećeg, učenja o idejama, misli o stvaranju prve države i politike- to je antičko doba filozofske misli. U srednjem vijeku će se raspravljati, dolaziti do novih saznanja i pravaca preorijentisanog gledišta u odnosu na prethodna; pojavljuje se sholastika sa svojim filozofima. U filozofiji novog vijeka susrećemo preporod nauke i filozofije, revoluciju i preokret sa novim imenima. Moderna, apstraktna filozofija dolazi na kraju, daje veliki osvrt interesantne sadržine i savremenih termina o kojima se raspravlja i danas.

Da li je filozofija osnova ostalim naukama i disciplinama, da li je njena istorija važna toliko da se na nju mora svaki teoretičar bar u manjem dijelu svoga izlaganja i istraživanja osvrnuti? Da li bi uopšte postojao svijet da nije bilo filozofa, tih mudrih ljudi, kako je tvrdio Platon kome neki vjeruju ili ne vjeruju, ali ipak slušaju jer je to neizbježno...

1. POČETAK I TOK ISTORIJE

Filozofija započinje svoju istoriju postavljanjem pitanja. Upravo ta radoznalost je podstakla prve

mislioce na filozofsko posmatranje života.

Shvatiti neku teškoću i čuditi se znači, po Aristotelu, priznati sopstveno neznanje. Tek kada čovjek shvati da ne zna, kad je toga svjestan, počinje težiti da zna. A to je u suštini ona težnja o kojoj govori i sama riječ "filozofija".

Istorija je postavljala mnoga pitanja od kojih su sva značajna, samo neka više, a neka manje. Prva pitanja probuđenog uma i filozofije su: Zašto je nešto onako kako jeste? Šta uopšte jeste? Šta znači biti i šta je biće...? Ovim pitanjima filozofija traži načelo svega što postoji. Običnom posmatraču teško je shvatiti i tražiti odgovor na ova pitanja. Istoričari su pokušali objasniti značaj tih odgovora i značaj istorije filozofije.

U početku su istoričari filozofije prikazivali istorijsko kretanje opisivanjem vremenskog redoslijeda u kojem se javljaju pojedini filozofi i njihova učenja, bez otkrivanja unutrašnjih veza, ideja i sistema. Istoričari su opisivali, manje objašnjavali. Takav način među prvima kritikovao je Hegel, smatrajući da se ispod površine prividnog haosa sistema, ipak krije suštinski red, i da u njemu treba utvrditi značaj pojedinih ideja, pravaca i shvatanja pojedinih epoha.

Hroničare koji pišu učene knjige o istoriji filozofije, iako uopšte nisu shvatili šta je ona u samoj svojoj suštini, Hegel je ironično uporedio sa životinjama koje čuju sve tonove muzike, ali do njihove svijesti ne dopire nikakva harmonija. Najviše se razvila i potvrdila onda kada su postojali uslovi da se razvije najveća raznolikost mišljenja.